

maje, zdaj komaj le gaglaja in tisti hip spet čvrsto in krepko, zmirom pa tako veselo, kakor da bi bil kralj Ljubelj piroval; al „jez nisem bil več jez“, kajti bil bi, če bi bilo mogoče, vès svet oklal, toraj če slajši je piskal, toliko več je po meni togota vrela. — Pa zbudi se k sreči moj boljši „jez“ in pomislim, da tudi njemu ne sije vale milo solnce, temuč da tudi okoli njega večkrat ostri viharji brijejo, da ga tolikrat na nagloma ostudne megle v svojo sivo odejo zavijajo, da ga mnogokrat srežnje plohe oblivajo in pa ljuti dregetec spreha; — in potolažen jo dalje rijem.

Z veliko muko pridem do „nemškega Petra“. — Stopim v vežo in najdem vse polno voznikov, ki so okoli dolge mize sedeli, pa tudi z dolgim duškom eni vino eni pa pivo (ol) na srce si zlivali. Hišna hčerka me v prijazno sobico peljá; zdeti se ji je pa moglo, da nisem prav zdrav, in me toraj priljudno popraša, kaj da mi je? Odgovorim ji klavarno, da sem lačen in žejin, in da želim kmali kaj, da se okrepcam. „Se bo vale zgodilo — zavrne deklica — pa ne vzemite mi za zlo, vi se mi tudi bolni zdite, kaj pa je vendar?“ — „No, če hočeš le vsakakor vediti, ti še povem, da sem truden in da na desni nogi otisko imam“. Na to oseba kot škratelj poskoči, ploskne z rokami in mi šalno smeja reče: „je pa tudi to vse zlo?“ In kot srnica skoz vrata plane in v malo trenutkih že vse želodcu potrebno pred menoj na mizici stoji. Ko se je čez moj bol smejala, bi jo bil togote raztrgal; ko pa zopet z jedjo in pijačo nazaj pride in mi prijazno „Bog blagoslovi“ reče, me sicer vale pomiri, pa ji vendar nič ne odgovorim; čudno me pogleda in molče odstopi. Ko odjem, potrkam z nožem na kupico, in kmali priskaklja deklica, mi voši svoj „dobro vam teknilo“ ter mi reče: „Gospod, vi ste trudni in tudi otiske na nogi imate, tudi to se bo zdaj poravnalo, potrpite še nekoliko, vam bom mlačne vode za noge in pa vračila za otiske prinesla“. Zdaj jo smejaje pogledam in rečem: „Kaj ti sirotica! me boš ozdravila?“ „Se bote že prepričali“. — Z mize pospravi in gré. — In res! bila je mož beseda. Ne bom pa na drobno popisoval, kako je ozdravila me otišanega in kaj sem pretrpel v tej gostivnici od nekega nemškega petošolca „Wolfenga Rohra“, res „rora“, kakor mu Kranjci pravimo. Ko skoz line rani dan priljuka, se hvaležen od svoje štirinajstletne dobrotnice poslovim in jo proti ljubeljevemu vrhu maham. Ko jo tje pripiham, bil bi skoraj od velikega veselja zavriskal. Bela Ljubljana, kraljica moje domovine, se ravno bleši v zlato-rumenem plajšču, s katerim ga jutranje solnce ovija; — mislim si, tam vbira svojo sladko slovensko liro mojster Vodnik, tam toliko tvojih prijateljev še mirno počiva. — Rad bi bil se tukaj popolnoma oddahnil, al poten si nisem upal zavoljo tenkega vetrca, ki je od izhoda vlekel. Pa vendar toliko obstojim, da v svoj dnevnik še te zadnje besede zarisam: „Pojte rakom žvižgat vsi dohtarski klobuki, in pa zraven vas pa tudi najprvi ti megleni „Jez nisem jez“ in vse „filozofiranje“; kajti prišli bodo časi, da vse modroslovanje bode le lov praznih muh. — Še enkrat se ozrem na priljudni Korotan, kakor da bi za vse svoje dni od njega prijazno slovó jemal in jo zavrnem po ovinkih strme ceste proti sv. Ani navzdol. Večkrat pa povzdignem oči na kraljevo glavo in blišče teme trdosrčnega mejaša dveh dolgo posestrenih kronovin, veličanskega Ljubelja, in ko ga bolj natanko ogledujem, se mi zdi, kot da bi za hrbtom spijočega leva imel, ki na svojih prejšnjih tacah sloni in — dremlje, jez pa kot plašna miška med njima v Tržič pribreljam, ki še takrat ni od sebe rekel, da „jez nisem jez“.

Kinopolitanski.

Okrogle.

* Nekdaj je nek moder duhovnik pri nekem imenitnem shodu, kjer je bilo veliko ljudi zbranih, pridigoval tako-le: „Ti ženska — v tem pokaže na vse ženske v cerkvi — „ti zmiraj v nečimernosti živiš in si v pohujšanje na svetu; dolžnost mi je, te vsem ljudem na znanje dati. Da pa te bojo vsi pričujoči poznali, ti bom tote bukve v glavo vrget“. V tem zgrabi evangeljske bukve, ko da bi jih hotel vreči nad ženske, pa — čudo! vse ženske si roke na glavo denejo in glave pod stole ali pa doli v tla pobesijo. Nato zdihne pobožni duhovnik: „Bodi Bogu potoženo — ena taka kakor druga!“

* Povej mi ti Janezek — vpraša nek učitelj učenca — kako se pravi po slovenski: „Der Fuchs hat die Henne gefressen?“ „Dihur je kokoš požrl“ — odgovori urno Janezek. — Učitelj: „Tako je prav. Povej mi pa zdaj: kako se pa pravi: „Fuchs“ po slovenski? „Dihur“ — odgovori Janezek. Učitelj: „Jaz tudi rad kokoši jém, ali sem jaz tudi dihur? — „Naka.“ — „Kdo sem pa jaz?“ — Vi ste „Herr Lehrer“. — „Tako je prav, da jaz sem Herr Lehrer.“ Tako je prav. Le vsedi se; prav dobro si odgovoril.“

Dopisi.

Maribor 1. rožnika. 2. (Konec.) O poldne nismo ravno mislili na večje gostije Herman-u v čast; al vendar se je zbrala iz lastnega nagiba zdatna množica okoli častnega poslanca. Bilo je razun Mariborčanov nekoliko spoštovanih ptujskih mestjanov, bili so tamošnji častiti volivci Hermanovi, in iz Lutomera je slučajno ravno ta dan tudi prišla deputacija Hermanu zahvalno pismo izročat, 8 srenjskih županov in na čelu vrli domorodec dr. Klemenčič, župnik lutomerski. Naše veselje v društvu toliko vrednih domoljubov, zbranih sred starodavnega slovenskega Ptuja je žalibože! skalila nesrečna toča, ki je upanje najbogatejše setve in bratve v enem hipu pobila. Al mili Bog vlada! Morda še je taka nesreča k čemu. Tako si mislimo in potolažimo svoje pobite srca. Žalovanje so celó pretrgale napitnice. Prva je veljala poslancu Herman-u. Govornik je omenil, kako nas nebo opominja, da Slovenci svoje veselje mirijo. Prišla še bode brž ko ne marsiktera grenka ura nad nas. Treba še nam je mnogo zagovornikov in mož, kakor je naš častiti poslanec Herman, ktereга nam Bog še dolge leta naj živí. Navdušeni živio! so kazali, kako iskreno vsaki časti in slavi našega ljubljeneza zagovornika. Gospod Herman se je potem prijazno zahvalil in nas zagotovil, da bode služil svoje žive dni z vsemi svojimi močmi vsem pravičnim nameram Slovincov. — Vzdigne se nadalje en kmet proseči poslanca Hermana, naj svete pravice Slovincov na Štorskem zagovarja; kmetovski stan bo vedno za njim stal; naj ne opeša, da se uresniči cesarjeva beseda — ravnopravnost vseh narodov — in sklene navdušeno s slavo na Nj. Veličanstvo presvitlega cesarja, cesarico in vso cesarjevo hišo. — Dr. Pr. častita z izbranimi besedami volivce, ki so takega poslanca volili, ter si obeta, da bodo prihodnjič vsi volivci na južnem Štorskem posnemali jih in si volili poslance in zagovornike, ki Slovincov zadeve poznajo in za njih dobro skrbijo. Končal je s slavo na vrle volivce Hermanove. — Napivalo se je tudi gostom iz Maribora in Lutomera in ti so odgovorili Ptujčanom. Gosp. Herman je omenil v daljnem govoru zasluge častitega duhovništva, kako skrbi za ljudstvo in kako je tudi za narodno zastavo najprvo. — Dr. Kl. odgovori, da sicer nekteri nasprotniki ravnopravnosti zaničljivo govorijo in kažejo na mali kupek prenapetih kakih kapla-